

ST.

20. febr. 1947
59. årgang
Nr. 7-8

ILAV

Hyrdebrev for
fasten 1947

De ukatolske
enten — eller

I kikkerten

Fastemandat for året
1947

Der ute

Her hjemme

40
øre

Hyrdebrev for fasten 1947.

Jacob Mangers,

ved Guds miskunn og den Apostoliske Stols velvilje

Apostolisk Vikar for Oslo Vikariat

biskop av Selja.

til det Apostoliske Vikariats presteskap og troende

hilsen og velsignelse i Herren!

Høgtelskede i Herren.

I sin siste juletale kom den hellige Fader inn på den religionsfiendtlige bølge som nå går over verden. Og han sa at det var enhver kristens absolutte plikt, ikke bare å være tro mot Kirken, men også aktivt å gå inn for den, og at ingen har rett til å bli trett i denne kamp eller legge hendene i kors og være passiv tilskuer.

Jeg tror nok at det for tiden blant våre troende hersker en sterk vilje til ikke bare å gå inn for å forsvare Kirken, men også for å løse alle de store problemene i Kirkens ånd og dermed skape en kristelig atmosfære i verden. De siste pavers gjentatte appeller om legapostolat har funnet gjenklang i de flestes hjerter. Og det er et over all måte gledelig tegn. Det skulle jo i og for seg være en selvfølge, når vi er oss bevisst at vi er lemmer på den levende organisme som Kirken er, lemmer på Kristi legem.

Men vi må også bli klar over at vårt kristne ansvar, vår plikt til apostolat, bare kan ytre seg på

fruktbar måte, når «vi har gjort de katolske standpunktene til vår åndelige eiendom», det vil si når de har fjellfast grunnlag i oss selv, i en klar overbevisning og i den levende bevissthet at vi handler som Kristi lemmer. Med andre ord, vår ansvars- og plikt-følelse må springe ut, så å si, med naturnødvendighet av vårt rike indre nådeliv. Ellers er legapostolat eller katolsk aksjon bare slag i luften. Vi er ikke tjent med en skinnkristendom. Det er den levende kristendom som næres av selve Kristi liv som er sjelen i apostolatet og i menighetslivet.

For noen måneder siden hadde vi folkemisjon eller menighetsretrett i hele vårt Vikariat. Meningen var nettopp den å helliggjøre oss og knytte oss fastere til Kristus, i det vi forstår å leve i ham og ved ham i hans legemes kraft, i den nåde vi får i hans Kirke. Det er framfor alt den hyppige forening med Kristus i Alterets sakrament som formidler og opprettholder dette guddommelige liv i oss. Derfor har jeg valgt den hyppige kommunion som emne for dette hyrdebrev og tenkt det som en fortsettelse eller rettere

VÅRE på søn- og helligdager KIRKER

Liturgisk kalender:

OSLO

St. Olavs kirke, Akersvegen 1.
Soknepresten, telefon 41 41 61.

Fromesse kl. 7.

Stille messe kl. 8,15.

LOW MASS kl. 9,45.

English Sermon.

Høgmesse med preken kl. 11.

Aftengudstjeneste kl. 19.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.

Fransiskanerne, telefon 68 08 68.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse kl. 10,30

Aftengudstjeneste kl. 17.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.

Dominikanerne, telefon 44 23 24.

Fromesse kl. 8,15

Høgmesse kl. 10,30

Kl. 18 Aftengudstjeneste.

Jesu Hjerte kapell, Nyveien 17,
Stabekk.

Soknepresten, telefon 33 77 35.

Fromesse kl. 9,05

Høgmesse kl. 10,45

Aftengudstjeneste kl. 17,45.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.

Prestegården, telefon 37 45 90.

Høgmesse kl. 9,30

Aftengudstjeneste kl. 17,00.

Vår Frue Villas kapell, Montebello,
Smestad.

Prestegården, telefon 55 81 21.

Høgmesse kl. 9,00

Aftengudstjeneste kl. 17.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.

Soknepresten, telefon 2 209.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse 10,45

Aftengudstjeneste.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.

Soknepresten, telefon 15 410.

Fromesse kl. 8,30.

Høgmesse kl. 11.

Aftengudstjeneste.

DRAMMEN:

St. Laurentius kirke, Cappelens
gate 1.

Soknepresten, telefon 2 019.

Fromesse kl. 8,30

Høgmesse kl. 10,30

Aftengudstjeneste.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.

Soknepresten, telefon 1 438.

Ottemesse kl. 8,15.

Høgmesse kl. 10,30.

Foredrag med sakramental velsig-
nelse kl. 19.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s plass 1.

Soknepresten, telefon 1 168.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse kl. 10,30

Aftengudstjeneste.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torvgaten 113.

Soknepresten, telefon 1 751.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse kl. 10,30

Aftengudstjeneste kl. 18.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.

Soknepresten, telefon 3 195.

Fromesse kl. 8,30

Høymesse kl. 11,00

Aftengudstjeneste kl. 18.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen

Soknepresten, telefon 266.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse » 10,30

Aftengudstjeneste.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.

Soknepresten, telefon 4 225.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse » 10,30

Aftengudstjeneste kl. 17.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.

Soknepresten, telefon 644.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse » 10,30

Aftengudstjeneste kl. 19.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.

Soknepresten telefon 25 534.

Fromesse kl. 8,00

Høymesse kl. 10,30

Aftengudstjeneste.

Søndag 23. februar: 1. søndag i fasten. Ep. 2. Kor. 6, 1—10. Ev. Mat. 4, 1—11.

Mandag: Mathias, apostel + 80.

Tirsdag: Ferialdag.

Onsdag: Ferialdag.

Torsdag: Gabriel, bekjenner + 862.

Fredag: Ferialdag.

Lørdag: Ferialdag.

Søndag 2. mars: 2. søndag i fasten. Ep. 1. Tes. 4, 1—7. Ev. Mat. 17, 1—9.

Mandag: Ferialdag.

Tirsdag: Kasimir, bekjenner + 1483. Lucius, pave og martyr.

Onsdag: Ferialdag.

Torsdag: Perpetua og Felicitas, martyrer + 203.

Fredag: Tomas av Akvina, kirke-
lærer + 1274.

Lørdag: Johannes av Gud, be-
kjenner + 1550.

Søndag 9. mars: 3. søndag i fasten.

**NB. Onsdag 26., fredag 27. fe-
bruar, lørdag 1. mars er Imbreda-
ger og derfor lovbevalte faste- og
abstinensdager.**

SYLLING:

St. Hallvard kapell.

Presteboligen, telefon 9 028.

Høgmesse kl. 10,30

Aftengudstjeneste.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell.

Soknepresten, telefon 2 238.

Fromesse kl. 8,00

Høgmesse kl. 10,30

sagt et sammendrag av de foredrag som er blitt holdt under folkeretretten. Alt kan sammenfattes i dette ene punkt: det eukaristiske liv som nødvendig grunnlag for å være levende og aktive lemmer på Kristi legem.

*

Uten rikt eukaristisk liv gis det ikke noe dypt kristenliv, ikke noe oppbyggende menighetsliv, ikke noe fruktbart apostolat, for da står vi utenfor den guddommelige sols fulle lys og varme, vi står i skyggen og sykner hen. Eukaristien er jo det kristne livs midtpunkt. Fra denne kilde flyter Kristi og Kirkens liv inn i våre årer, slik at vi på det inderligste blir forenet med Kristus og Kirken, og blir levende grener på det guddommelige vintre, virksomme lemmer på Kristi legem.

Når solen etter de lange kalle og mørke vinterdagene sender sine livgivende og oppvarmende stråler ut over jorden, blir naturens drivkraft vekket og det tar til å spire og blomstre. Kristus selv er solen for vårt kristenliv. Fra alterets sakrament sender han sine stråler inn i vår sjel, så det blir lyst og varmt derinne, selv i de tyngste og mørkeste dager. Fra tabernaklet kaster han sitt forklarende og trøstende skinn ut over Kirken, over menighetene og de enkelte, og gir dem liv og kraft: «Jeg er livets brød», sier han (Joh. 6, 51). «Som den levende Fader har sendt meg og jeg lever ved Faderen, så skal også den som eter meg, leve ved meg» (Joh. 6, 58).

«Livets brød», kaller han sitt kjød og blod. Hva trenger mennesket mer til enn mat og drikk, det daglige brød? Dermed vil han si at hans kjød og blod er det absolutt nødvendige brød som skal opprettholde og styrke det åndelige liv, nådens overnaturlige liv, livet som vi har som lemmer på Kirken, Kristi mystiske legem. Og som vi stadig vekker, om og om igjen, nærer oss med det daglige brød, slik må vi også om og om igjen søke kraft og vekst for kristenlivet i foreningen med Kristus: «Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, blir i meg og jeg i ham» (Joh. 6, 57).

Kanskje mer enn noensinne før trenger vi i våre dager den kraft som det guddommelige brød gir oss, for å kunne leve som fullverdige lemmer på Kristi legem. En hører så ofte si: «Det er ikke lett å være katolikk blant så mange anderledes troende.» Men jeg tror vanskene kommer langt mer fra de moderne materialistiske strømninger som går ut på å knytte menneskene helt til det jordiske og gjøre dem likegyldige for alle åndelige, overnaturlige verdier. Og vår sanselige natur blir et lett bytte for disse teorier, dersom vi ikke mander oss opp og ikke eier en indre kraft som kan vinne over de sanselige tilbøyeligheter.

Det må karakterstyrke til, helt mot, for å kunne stå mot alle de materialistiske tendenser som vil fange oss i sine garn. Den strid som de kristne må stride er langt hardere enn all annen strid. Derfor sier apostelen Paulus: «Vær sterke i Herren og i hans veldes kraft. Kle dere i Guds rustning, så dere kan stå mot djevelens onde råd, for vi har ikke bare strid mot kjød og blod, men..... mot ondskapens åndehær under himmelen. Ta derfor Guds rustning på, så dere kan stå imot på den onde dag og bli stående fullkomne i alt» (Ef. 6, 10—13).

Den beste Guds rustning er uten tvil den hellige kommunion. Der mottar vi den menneskeverdne Guds Sønn, seierherren fra Golgata, som vant over Satan, verden og døden. Han gir oss sitt eget liv og sin egen kraft, så vi kan si: «ikke jeg lever, men Kristus lever i meg, ikke jeg strider, men Kristus strider i meg.» Jo mer vi må kjempe mot våre onde tilbøyeligheter og mot åtak utenfra, dess mer må vi forene oss med Kristus, vår konge. Hans kjød og blod gir oss heltekraft. I ham finner vi heltesinn. Mot den Guds kraft som vi får i den hellige kommunion, kan i lengden de sterkeste lidenskaper ikke holde stand, og alle åtak må prelle av mot den. Den hellige kirkefar Johannes Krysostomus sier om de første kristne at «de gikk fra kommuniensbenken sterke og modige som løver».

Den som går til Herrens bord med de rette forutsetninger, med dyp tro og rent hjerte, han finner der kraft nok til å stå imot de sterkeste fristelser, mot nok til å stå fast mot alle angrep fra hva kant de enn må komme. Den som går til Herrens bord med ydmykt sinn og som svar på hans inntrengende innbydelse, han får det samme sinnelag som var i Kristus Jesus. Den som mottar Kristus, ikke bare som noe seremonielt, men som Gud, han kan i sannhet si at han aldri er alene. Hans dag, så opptatt den enn må være av ringe eller tunge plikter, blir guddommeliggjort ved Kristus som bor i ham. Han ber med Kristus, arbeider og lider med ham, gleder seg med ham. Alle hans tanker, ord og handlinger blir hellige tanker, hellige ord, hellige handlinger, for Kristus lever og virker i ham, så det i sannhet blir Kristi tanker, ord og handlinger.

*

Nå forstår vi også, høgtelskede i Herren, hvorfor Frelseren med inderlig lengsel har lengtet etter å holde det guddommelige påskemåltid med sine apostler, som skulle bli hele Kirkens grunnleggere og ledere. Og siden kaller han hver sjel til sitt bord for å spise påskelammet som er han selv: «Se, jeg står foran døren og banker på. Om noen hører min røst og åpner døren for meg, vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham og han med meg» (Joh.

Ap. 3, 20). Ja, han vil så å si tvinge oss til sitt bord: «Dersom dere ikke spiser Menneskesønnens kjød og ikke drikker hans blod, har dere ikke liv i dere» (Joh. 6, 53).

Etter Jesu eksempel har vår hellige Kirke, som en god mor, dekket Herrens bord for alle sine barn og kaller dem til det guddommelige måltid. «Brødre, kom til den hellige kommunion», ropte presten før i tiden til de troende som overvar det hellige messeoffer, etter at han selv hadde nytt Herrens legem og blod. Det er Kirkens røst til alle tider: «Brødre, kom til den hellige kommunion, kom til Herrens dekkede bord.» Og Kirken kan ikke gjøre anderledes, når den skal være tro mot den oppgave som Kristus har gitt den og som er å føre alle til ham: «Kom til meg alle som er trette og har tungt å bære, og jeg vil styrke dere» (Mat. 11, 28).

Ja kom, alle dere som har god vilje, alle dere som vil leve som kristne og gå inn for Kristi Kirkes sak. Det er en underbar kilde til overnaturlig kraft og guddommelig liv, som Frelseren vil åpne for oss i alterets høghellige sakrament.

Kom, katolske menn, for det er denne kraft og dette liv dere trenger i deres ofte tunge dagverk. Det er den beste næring for deres religiøse overbevisning. For da flyter livsmot og livskraft gjennom deres årer, så dere kan gå inn for hjemmet og familien, tre modig inn for Kristus og hans Kirke i det offentlige liv. Menn som styrker seg ofte ved Herrens bord med de sterkes brød, blir de virkelige byggere av det nye samfunn. Si ikke: «Det passer for kvinner.» Det passer like godt for menn. Det var til menn Kristus høgtidelig forkynte innstiftelsen av alterets sakrament. Det var menn som den gang traff avgjørelsen: «Herre, hvem skal vi gå til, du har det evige livs ord.» Det var i kretsen av menn at Frelseren oppfylte sitt store løfte om å gi sitt kjød og blod for verdens frelse. Det var til menn han ga fullmakt til å fornye nattverden. Det var menn han sendte ut for å kalle menneskene til det guddommelige måltid. Dere kan nok si med hovedsmannen: «Herre, jeg er ikke verdig at du går inn under mitt tak», for ingen kan bli verdig til det. Men husk at han vil komme til dere nettopp for å gjøre dere verdige, for å gi dere kraft til å være tro mot deres høge kall. Han krever bare god vilje og et rent hjerte.

Kom, katolske kvinner, katolske mødre. Dere er hjemmets voktere mens mennene er ute og strever for å tjene til familiens underhold. Det er ikke tvil om at det er som oftest kvinnene som må ta det tyngste løft og bringe de største offer for å kunne oppfylle den ansvarsfulle oppgave de har i hjemmet som hustruer og mødre, eller sin oppgave som men-

neskehetens tjenende engler. Når kvinnene er tro mot sitt herlige kall, blir det skapt fred og lykke i familiens arne, og både Kirken og samfunnet kan se en trygg framtid imøte. Men hvor blir de store og edle kvinnehjarter formet? Ved Jesu hjerte, som ble menneske av kjærlighet til oss og døde på korset av kjærlighet til oss. I den hellige kommunion får dere den kjærlighet som er sterkere enn døden. Kom derfor ofte til Guds mors sønn, og øs hos ham den samme urokkelige tillit til Gud, den samme offerånd som Maria var besjelet av. Dere vil gjerne gi deres hjerteblood for å redde deres barn og deres kjære fra farer og gjøre dem lykkelige. Ved Herrens bord får dere den fornødne kraft og offerånd. Og for et eksempel for barna å se moren komme fra alterbordet, gjennomtrengt av Kristi godhet og kjærlighet. Hvor øser våre ordenssøstre mot og styrke til å være tro mot sitt hellige kall og leve sitt offerliv i den lidende menneskehets tjeneste? I den daglige kommunion.

Kom, kjære katolske ungdom, unge menn og kvinner. Vi kjenner alle de store fristelser som ungdommen er utsatt for, den sanselige naturs attrå som vil trekke dere på avveger. Men jo større vanskene er, dess mer kraft trenger dere, dess oftere må dere bli styrket med de sterkes brød. Det kan ikke nektes at farene i våre dager er langt større og tallrikere enn i gamle dager, da forholdene var meget enklere og teknikken ennå ikke kunne leke med de menneskelige tilbøyeligheter. Ungdommen trenger til glede. Men glede er ikke letsindighet og flirt, den er ikke i mat og drikk og røyking. Det himmelske manna som har all glede i seg, gir smak og attrå etter de virkelige, de rene gleder. Liksom vårstormene frambringer våren, den deilige våren med sitt frodige liv, slik vil også de stormer som reiser seg i ungdommens bryst, frambringe en sterk og frisk ungdom, når de blir edlet og helliggjort ved ham som «elsker kyskhet» og som er «jomfruenes renhet». Ja, da blir alle de krefter som rører seg i dere, forvandlet til hellige krefter, og brukt i Kirkens tjeneste, i det godes tjeneste.

Kom, kjære barn, som alt har den lykke å kunne gå til Herrens bord. Den guddommelige barnevenn som selv har vært barn og gitt det herligste eksempel på barnlig lydighet og fromhet, strekker sine armer ut mot dere og sier: «La de små komme til meg.» Kom derfor ofte til ham med rent hjerte og barnlig fromt sinn. Han vil signe dere, gjøre lydigheten lett for dere, hjelpe dere å bli glad i de små plikter dere har hjemme og på skolen, slik at dere blir fars og mors glede, Kirkens og samfunnets håp.

Høgtelskede i Herren, hør alle på Frelserens og

MØTE FOR KRISTEN ENHET

Vi bringer her et bilde fra det store møte som foreningen for kristen enhet har holdt i Palais de Mutualité, Paris. Til stede var kardinal Suhard, mgr. Seraphin som representant for patriarken

av Moskva samt representanter for alle kristne konfesjoner.

Personene på bildet er: mgr. Seraphin, den protestantiske biskop Weatcroft og kardinal Suhard.

Kirkens innbydelse og styrk dere ofte med det guddommelige måltid. Der blir dere forenet med Kristus. Der får dere kraft til å stå urokkelig fast trass i alle stormer, mot til å være virksomme lemmer på Kirkens levende organisme.

Hvem skal i lengden bli den ledende nasjon i verden? Tro ikke at det bare er et politisk spørsmål. Nei. Det er et livsspørsmål. Det er i dypeste grunn et religiøst spørsmål. Jesus Kristus er historiens midtpunkt, som hele verden dreier seg om, enten den vil det eller ikke. Hver tids og hvert folks historie får sitt preg etter den holdning de har overfor Jesus Kristus. Hele den gamle tid var en forberedelse til Kristi komme. Og den kristelige tids oppgave er i å forme verden etter den sannhet og nåde som Kristus har gitt sin Kirke. Det er den ordening Gud har villet i verden, den ordening som sluttelig vil seire, for den har guddommelig løfte. Det er derfor de menn og de folk som lever i forening med Kristus, som viser vegen til menneskehetens framtid. Andre kan kanskje synes til en tid å ha ledelsen og makten,

men de som er tro mot Kristus, mot hans Kirke, mot hans lov, vil sluttelig gå av med seieren. Da for en tid siden kommunistiske bødler hadde tatt en biskop til fange, spurte de hånlig: «Ser du nå at vi seirer?» Biskopen svarte rolig: «Dere seirer nå, men etterpå vil Kristus seire.»

Høgtelskede i Herren, dersom vi vil vinne i og over verden, da må vi leve Kristi liv, nære oss av hans kjød og blod, styrke oss ved hans bord. Da blir vi sterke og modige som løver, menn og kvinner som forstår å hevde sin plass i samfunnet og hjelpe Kristi Kirke til seier.

Den hellige treenige Guds velsignelse komme rikelig over dere alle og bli alltid hos dere.

Gitt i Oslo den 21. januar 1947.

† Jacob Mangers,
Apostolisk vikar,
biskop av Selja.

Dette hyrdebrev skal leses opp i alle kirker og offentlige kapeller den første søndag i fasten, både i ottemessen og i høgmessen.

De ukatolske enten - eller

5.

En skarpsindig svenske

I en usedvanlig lærerik og vederheftig framstilling av moderne idéhistorie «Tankelinjer og trosformer» (Bonnier, 1937) skriver Gunnar Aspelin, professor i filosofi i Göteborg (side 486):

«den katolske religiøsitetens värld är svårtillgänglig för utomstående iakttagare. Man fäster sig vid ett iögonfallande drag och tror sig finna en väg till tolkningen av dess väsen. Man vill göra den religiösa auktoritetsprincipen till det centrala; fordrar icke kyrkan absolut underskastelse under sine fastställda läror och livsnormer? Men då får man ej glömma, att katolicismen kommer fram till trons yttersta förutsättningar på den rationella övertygelsens väg. Man framhåller det asketiska livsidealet och vill här finna en skarp kontrast till protestantismen, som oförbehållsamt erkänner de jordiska livsvärdena. Men då har man allför ofta sett protestantismen ur den liberala och kulturbejakande nyprotestantismens synpunkt; karakteristiken passar varken på den äkta kalvinismen eller på de pietistiska rörelserna inom luthersk kristenhet. Och för det andra glömmar man gärna, att katolsk åskådning ger plats åt inomvärldsliga världen i livsändamålets hierarki. Den vet med Thomas ab Aquino, att nåden icke förstör naturen utan höjer och fullkomnar den. —»

Forfatteren tar videre de gode gjerningers problem for seg og viser at det slett ikke er så enkelt som Kirkens motstandere gjerne vil gjøre det. Og han tilføyer noen ord som er den vederheftige forsker verdig:

«Jumer man søker tränga in i katolicismens idévärld med dess många olika religiösa motiv, desto mera skeptisk blir man mot alla enkla och schematiska karakteristiker.»

Det er meget i denne konsentrerte halvside en kunne være fristet til å stanse opp ved. I ordene om at katolsk «åskådning» gir plass til verdslige verdier i livsidealenes rangstige, ligger det en forståelse som er sjelden å finne hos nøytrale iakttagere. Gunnar Aspelin har forstått det som ikke-katolikker så vanskelig forstår fordi de er tilhengere av «enten—eller»-livssyn: når den katolske Kirke sier at en verdi er større enn en annen, har den ikke benektet at den minste er en verdi, er et gode, er et mål som det er riktig og godt at mennesket streber mot.

Selv om en million kroner er mer enn hundre tusen, er hundre tusen allikevel mye. Selv om klosterlivet er den mest fullkomne tilværelse (som få er kalt til), er ekteskapet et sakrament, en hellig institusjon, et opphøyet og Gud-villet samarbeid med Skaperen. Selv om nådens liv er av en høyere orden enn forstandens, er den menneskelige tanke allikevel ikke noe å spytte på. Verdiene er verdier hvor de enn befinner seg på rangstigen.

For den som ikke selv er husvant i et livssyn med vinduer ut mot flere himmelretninger, vil den katolske Kirke enten være livsfornektende eller bespottelig verdslig, enten preget av tåket mysticisme eller av kald intellektualisme, enten..... eller.....

La oss sende den svenske forsker en vennlig tanke som har påpekt rangstigen, hierarkiet, i de katolske verdier. For der hvor det er hierarki, der er det plass til flere størrelser av gangen.

Aspelin siterer noe senere et uttrykk av en tysk religionsforsker: katolisismen er en forening av motsetninger, en *complexio oppositorum*. Den mann ville gjøre et gagnlig arbeid som trakk fram alle de bibelsteder som beviser at kristendommen ikke er enstrenget, men nettopp er en *complexio oppositorum*.

Det er jo ikke bare slik at Kristus var både Gud og menneske. Hele Bibelen er preget av læresetninger som tilsynelatende står i strid med hverandre. Heter det ikke både at en ikke skal bekymre seg om den dag i morgen og at en skal arbeide i sitt ansikts sved.

En skal både ha Herrens glede fullkommen i seg — og arbeide på sin helligjørelse med frykt og beven. En skal elske sine foreldre — og en skal hate dem. En skal hjelpe sine medmennesker, gjøre sine samfunnsplikter — og en skal la de døde begrave sine døde. En skal være fredsommelig og saktmodig — og en skal slåss med engelen og tvinge den til å velsigne seg. Den samme mann som talte om å snu det venstre kinn til, rensset templet med voldelege midler.

Den indre spenning som preger Bibelens lære preger også den katolske Kirkes ansikt. For «utenomstående iakttagere» er det derfor klokt å være skeptisk «mot alla enkla och schematiska karakteristiker».

Men er det da umulig for en ikke-katolikk å bli så fortrolig med katolisismen at han kan ane enheten under alle motsetninger?

Gunnar Aspelin griper Karl Adams store verk, oversatt til dansk og utgitt på St. Ansgars Forlag under titelen «Katolicismens inderste Væsen» — som en redningsplanke.

(Forts.)

Daniel Haakonsen.

Vakker gave til ungdomssaken

En norsk katolikk i utlandet som ønsker å være anonym, har som en julehilsen sendt kr. 1000.— til fremme av ungdomssaken i Vikariatet.

En uttrykker herved offentlig en hjertelig takk på katolsk ungdoms vegne for denne høyst velkomne gaven!

Ivar Hansteen-Knudsen.

7 kikkerten

«Paven ikke lenger Peters etterfølger!»

— Ja, det var den unektelig noe alarmerende meddelelse en mottok gjennom «Vårt Land» for 15. februar. Og vi fortenker ikke bladet i at denne førsteklases nyhet ble «slått stort opp»: framtreddende plass, skutt og kursivert — alt til faget henhørende. Men på den annen side kunne en jo også ha tenkt seg — ja, enn også kanskje så meget som ventet seg, at nettopp en slik nyhet med et slikt format kunne ha inspirert en sannhetskjærlig redaksjon til å søke å få den bekreftet ved en aldri så liten oppringning i telefon 42 52 87 eller 44 14 61 eller 42 37 43 — det er mange muligheter! Men vi lever jo i atombombementalitetens fidsalder, og denne nyhet var virkelig på sett og vis en lekker liten atombombeavlegger å kaste mot den katolske Kirkes «krav på å være «moderkirken», så da fikk en vel heller ta sjansen. — —

Vi kan for resten ikke nekte oss den dog noe blandede fornøyelse å presentere hele fenomenet i så å si legemsstørrelse for våre lesere. Det hadde altså til overskrift: «Paven ikke lenger Peters etterfølger!» — var signert «fra Vårt Lands korrespondent» og datert «London i februar». Og dets ordlyd er hverken mer eller mindre enn:

«Vatikanet har i det stille strøket pavens offisielle tilleggstittel som St. Petri 261. etterfølger, og det er nå oppstått tvil om den offisielle anerkjennelse av dette. Strykningen er skjedd i og med publiseringen av Vatikanets adressekalender, Annuario Pontifico. I en note meddeles at — da det ennå råder uvisshet vedrørende successjonen, skal nummereringen heretter opphøre.

Avisen «Osservatore Romano» meddeler at historikerne sådde så mye tvil om den offisielle successjon, at Vatikanet for noen år siden tok initiativet til en historisk undersøkelse. Denne brakte for dagen at successjonen var usikker etter pave Dioscorus død i 530, bare 22 dager etter at han var valgt. Videre ble det konstatert at pave Johannes XII, som ble avsatt av keiser Otto i året 963, ikke fikk noen legal etterfølger. Til slutt anføres noen pavevalg på 1000-tallet, hvor det rådet uvisshet om den legale successjon.

Denne meldingen er vel i og for seg ikke så vesentlig. Men den katolske kirke har alltid vært sterkt interessert i å framholde at dets overhode er apostelen Peters direkte etterfølger og har på dette grunnlag gjort krav på å være «moderkirken». På denne bakgrunn har ovenstående sin store interesse.»

Det var det —

men det rommer altså ikke mer sannhet enn H. C. Andersens berømte «lille fjær som ble til fem høns». Og den lille fjær er i dette tilfelle kort og godt følgende faktum:

Etter de nyeste forskninger har en funnet at noen av de paver som før var inntatt i paverekken har vært mo-

paver og de er derfor nå tatt ut av den offisielle fortegnelse.

At dette intet har å gjøre med det spirituelle og reelle faktum successjonen sier seg selv — iallfall for mennesker i god vilje over for sannheten og dens hyggelige følgesvenn påliteligheten. Og vi kan med den beste samvittighet av verden vende «Vårt Land»s ord mot bladet selv: «denne meldingen er vel i og for seg ikke så vesentlig». Nei, det som er det vesentlige ved den er måten den er blitt utformet på og derpå brukt i denne sin utforming — journalistisk sett pleier en å betegne dens art som tendensiøs og de blader som nytter den rubriseres under sensasjonspressen.

Men det er alt annet enn tilfredsstillende å sette denne merkelappen på et kristelig organ som en har store og felles interesser med i en tid som den vi opplever nå. Vi har da andre og større oppgaver enn å bombe hverandre ved den aller minste foranledning — og vi må heller ikke glemme at i kristne hender er så å si alle våpen boomeranger når vi bruker dem mot hverandre!

«På denne bakgrunn har ovenstående sin store interesse —.»

E. D.-V.

BOKANMELDELSE

Dr. teol. J. van der Burg: «PAVEDOMMET». St. Olavs Forlag, 1946. 206 s.

«Det er merkelig at mennesker, som ellers ved hver leilighet bebreider Kirken dens innblanding i politikken, og som på alle mulige måter motvirker Kirkens innflytelse, forlanger at Paven skal gripe inn i politiske konflikter, når det er til fordel for deres egne sympatier.» (S. 194.)

Denne sitatet fra pastor van der Burgs utmerkede bok om pavedømmet er typisk for det aktualitetens blikk han har skrevet boken med. Og det må straks sies forat den tilbørlige oppmerksomhet vies verket både av katolikker og ikke-katolikker. Når en knapt klarer å holde seg oppreist i bokflommen forøvrig, er vel ikke titelen over et så bestøvet emne som pavedømmet just den som bringer en ut av likevekt. En tenker på de to tusen år og alt det bryssomme som henger ved hver enkelt av dem. Og så velger en seg til nød f. eks. Bruce Marshalls letteste «All glorious within» istedet og får både morsomt og pent det en setter pris på å vite om Paven og hans omgivelser. Men pavedømmet, den guddommelige institusjonen som har vært Kirkens klippe i all denne tiden og som har plantet og vernet om kristennavnet i den europeiske kultur siden «offerroken ennå steg i været fra Panteon, og tigre og leoparder tumlet seg i Flavians amfiteater», det må en gå til et verk av pastor van der Burgs format for å få tak på. Og forsåvidt har forfatteren gitt boken det rette navn, pretentiøst som få. Han kunne gjerne ha plasert om fra s. 161 til titelbladet de to linjer av sitatet fra Macaulay om pavedømmet: «På denne jord eksisterer intetsteds og har aldri eksistert et verk som er mer verdt et inngående studium enn den romersk-katolske kirke...»

Pavedømmet og Kirken kan nemlig ikke skilles fra hverandre. Derfor er, som forfatteren sier i innledningen, spørsmålet om pavedømmet et av de mest brennende spørsmål i den kristne religion:

«Vi kristne, som tror på Inkarnasjonens mysterium, nemlig at Guds Sønn er blitt menneske, må ikke forundre oss over at Han har villet innrette sitt rike som et menneskelig samfunn. Kristi rike er nok ikke av denne verden, dvs. av politisk art (dets opprinnelse og formål er overjordisk), men det har likevel — i likhet med sin guddommelig-menneskelige stifter — en menneskelig form. Jesus som styrer sitt rike ved hjelp av mennesker, vil også bruke dette menneskelige middel at én blant styrerne har den øverste ledelse.» (S. 4.)

Utfra dette bygger forfatteren opp sin apologi for pave-dømmet, og tradisjonen tro går han i tre store «artikler», hver oppdelt i «paragrafer» i gang med bevisføringen for at 1) Jesus har gitt Peter primatet blant apostlene. 2) Peters primat var ifølge Jesu vilje en blivende institusjon. 3) Arvtagerne av Peters primat er de romerske biskoper. Framstillingen holder de vitenskapelige mål fullt ut, men ved flittig bruk av småtrykk, har forfatteren skilt ut det som kunne hindre den vitenskapelig uinteresserte leser i å få tak i de store linjer i bevisføringen.

Riktig interessant blir boken når en når fram til art. 4, som behandler Pavens ufeilbarhet i læreembetet. Det eneste en kunne henge seg opp i der — hvis en da ikke er så forutinntatt at en henger seg opp i alt sammen! — måtte være der forfatteren nevner at Paven etter sin samvittighet «er forpliktet til ikke å avgjøre noe uten et forutgående grundig studium, som ofte (Utthevet av anmelderen.) vil kreve at han rådspør andre teologer.» (S. 122.) Det kunne trygt ha stått *oftest* og uten synderlig risiko *alltid*. Siden iallfall så tidlig som det 13. årh. har en rekke fremragende teologer vært intimt knyttet til Paven, og den «pavelige hoffteolog» vandrer i dag i dominikanerdrakt omkring cathedraen. Forøvrig syns jeg at forfatteren her (s. 124) gjør godt igjen, hva han kanskje kan ha støtt protestantiske og ergret katolske lesere med på s. 12 om at «mange protestanter er ærlige (Utthevet av anm.) nok til» osv. På s. 124 heter det nemlig: «Hvem er således mest beskjedne i sin lære om ufeilbarhet? En katolikk som tror på Kirkens og pavens ufeilbarhet, eller en protestant som tror på enhvers individuelle ufeilbarhet?» — Høfligere kan en vel vanskelig få sagt det!

Det som likevel gjør at en anbefaler pastor van der Burgs bok med så megen glede, er kanskje mest de sider som følger utredningen om ufeilbarheten. Det er nemlig sider, ikke bare fylt av forfatterens vanlige troskap mot sakligheten, men også preget av den ro han er kjent for å vise like overfor usaklige angrep på sannheten. Og det er sider skrevet med et overbevisende bruk av *moralske argumenter*.

Det første, troskap mot sakligheten, er en fundamental betingelse for enhver som skal skrive historie, men det blir til dyd for en som bruker historikernes materiale uhildet i sin argumentasjon. Pastor van der Burg viser denne dyd på sympatisk vis i kapitlet — eller «artikkelen» — om «*Forargelser i pavedømmets historie*». Han forklarer det som forklares kan, gir ros og ris. Men samme kapitel stiller også store fordringer til den annen dyd: til å imøtegå usaklig tale og fabler med den ro som pryder fornuften.

De moralske argumenter kommer til sin klare rett i det siste store kapitlet: «*Hva menneskeheten skylder pavedømmet*.» På samme oversiktlige og nøkterne måte som ellers i boken, påviser forfatteren her — de ca. 40 sider stykket opp i særkapitler — hvilken stor innsats

pavene har gjort for hedningemisjonene, hvordan pavene har beskyttet Europa og den kristne sivilisasjon mot barbarene, beskyttet kristendommen og folkenes frihet mot statstyranniet, kjempet mot slaveriet og tatt kampen opp for arbeidernes rettigheter, reddet familielivet ved sitt modige forsvar av den kristelige ekteskapsmoral og arbeidet utrettelig for freden. Hele stoffet er up to date.

I kapitlet om «*Pavens store innsats for kunsten og vitenskapen*» får leserne et velgjørende korrektiv til den gjengse oppfatningen om at Kirken elsker den første, men setter mindre pris på den siste. At den norske almenhet ikke er i villrede om Kirkens og Pavedømmets forhold til kunsten, straffes med at forfatteren vier dette behagelige spørsmål bare en halv side. Men til gjengjeld lønnes samme almenhet med særdeles gode og ikke få sider om Kirkens og pavens positive forhold til vitenskapen. I omtalen av det pavelige vitenskapsakademi — hvor det kunne vært nevnt at den norske fysiker og meteorolog prof dr. Vilhelm Bjerknes har vært medlem siden 1936 — får en et levende inntrykk av at det snarere er «disse verdens vise» som holder det sunne vett i uvitenhet, enn Paven, som tvertimot forutser at det var bedre kanskje om de bedre vitende ikke visste visse ting. Det er det forfatteren illustrerer når han vet å fortelle at i februar 1943 holdt pave Pius XII en utredning for akademiet om den *katastrofale virkning spaltning av uranumatomene kunne ha!* (S. 196.) — Advarslen ble først hørbar da Nagasaki gikk opp i atomer et par år senere. —

Forfatteren uttrykker det ikke på denne måten. Men han framlegger mer enn nok til ettertanke. Han påstår f. eks ikke at Pavedømmet klippefast garanterer freden. Men han foretrekker å referere at mange land i sin tid (11—14 århundre) hadde sin glede i at paven opptrådte som lensherre for forskjellige land. «De mente at en apostel var en bedre beskyttelse for freden enn en armé.» Og forfatteren tilføyer: «Gjennom pavedømmet virkeliggjordes det nasjonenes forbund som man i vår tid for-gjeves har søkt å opprette uten paven.» (S. 147.) Men er ikke dette en drøy påstand? I grunnen ikke. Det kommer an på hva en skal legge i ordet *for-gjeves*. Og her er atter virkelig stoff til ettertanke!

Forfatteren forneker ikke sin pathos, der pathos virkelig er på sin plass. Vi har vel alltid hørt det før: «...Pavedømmet står fast, mens vi ser alle andre verdensriker gå til grunne, det ene etter det annet. Pavedømmet har overlevd det mektige romerrike. Det så Karl den Stores rike, men så også karolingernes undergang. Det eksisterte 1000 år før hohendstauerne, capeterne, valoiserne, habsburgerne, bourbonerne. Men det overlevde dem alle.» Men det *gjør* inntrykk når en hører historien ført ajour: «Det så soldatkongen i hans prakt og Napoleon i hans velde. Det hørte Hitler proklamere sitt tusenårige rike. Men det så alle deres riker gå til grunne. Det så også slutten på huset Savoyen, som engang frarøvet paven kirkestaten.» (S. 160.) — En ser uvilkårlig for seg et forvirret bilde: Villførte romere styrter blindt sine hoder i disse dager mot Vatikanets massive murer. I Lissabon kneler deres siste ex-konge i eksil bak den lille spanske tronarving som nå til første-kommunion skjelver for den trofé som er tegnet på selve uforgjengeligheten: Kristus virkelig til stede i sakramentet! *Fremdeles forvaltet av Kirken!*

Kristus begynte, Kirken forvalter, Paven styrer. — Og er det følgende blott en påstand, da kan forfatteren rolig la den stå til: «Nye konflikter mellom Peter og Cæsar vil

også oppstå i framtiden. Men vi vet at det, liksom før, alltid er den hvite mann i Vatikanet som vil få den endelige seier.» (S. 162.)

Det er en utmerket bok pastor van der Burg har skjenket oss. Vi skylder ham megen takk. Der er steder hvor en kunne ha lyst til å ta opp en diskusjon med forfatteren, f. eks. hans standpunkt til tyngden av det italienske element i valget av paver og kurie-kardinaler. Men det ville føre for vidt. Heller ikke er det her plass for de enkelte småting, mest av språklig og terminologisk art, som en noterer seg under gjennomlesningen. Slikt «ordner» forfatter og kritikus gagnligst seg imellom. Men det ville være urettferdig å tie med at skulle boken nå engang ha et omslag, så kunne det ikke vært enklere! Det er enklere enn selv Pavens hvite talar! Det kan rettes på i de senere utgaver som forhåpentlig kommer og kommer under gunstigere forhold. For det er klart at denne boken hører hjemme i hver katolikks bibliotek, i alle landets folkebiblioteker, og sikkert vil trenge seg videre til dem som på en eller annen måte støter på den hjørne-stein for idealismen som den protestantiske historiker Gregorovius kaller pavedømmet: «... en åndelig støtte som fører millioner av mennesker fra døgnets smålige bekymringer for de jordiske ting til de evige ideer og fyller dem med den bevissthet at det over det alminnelige menneskelige troner andre makter.» (S. 206.)

IVAR HANSTEEN KNUDSEN.

Dominikanerpatr Lutez ridder av Æreslegionen

Det vil glede alle våre trossfeller å høre at vår høyaktede og avholdte pater Lutz er blitt ridder av Æreslegionen. Han mottok æresbevisningen under en tilstelning på den franske ambassade, hvor ambassadøren motiverte den ut fra tre særlige fortjenester blant paterens store innsats i Norge: hans allsidige og dyptpøyende virke for å utbre kjennskap til og forståelse av franske forhold — hans mesterlige oversettelse av Pascals «Tanker» som representerer noe helt originalt i den omfattende Pascallitteratur — og endelig, og i første rekke, for hans modige holdning under hele okkupasjonen hvor han var en stor, uredd og aktiv støtte for både franskmenn og nordmenn.

Vi gratulerer hermed pater Lutz til den velfortjente utmerkelse.

Studie- og arbeidsgrupper

Katolsk studentlag har planer om å sette i gang tre studie- og arbeidsgrupper som skal være åpne for alle: En om møteledelse (særlig beregnet for foreningsformenn og styremedlemmer i de forskj. katolske foreningene, men også for andre), en om forholdet mellom kirke og stat i Spania, og en som skal komme sammen for å kommentere og diskutere de aktuelle saker, som til enhver tid diskuteres i dagspressen.

Interesserte kan melde seg skriftlig eller i telefon til formannen, fru Dagny How, Fougstadgt. 22, tlf. 37 86 99.

Unge pikers første internasjonale pilgrimsferd til Fatima - Bli det norsk deltagelse?

Den portugisiske avdeling av Jeunesse Catholique Feminine (J.C.F.) har gjennom N.K.K.F. sendt en overmåtelikverdige innbydelse til norske unge piker om å delta i en pilgrimsferd til Fatima fra Lissabon i tiden 3.—5. mai d. å. Man venter deltagelse fra alle verdens land, inntil fra Kina og Japan.

Under hele krigen har den portugisiske avdeling av J.C.F. forenet seg med andre lands unge piker i bønn om fred og om Guds moders forbønn for å få slutt på krigen. De vil nå innfri det løfte de dengang ga: å samle unge piker fra alle land ved Guds moders føtter i Fatima og sammen med henne be om en varig fred for hele verden, således som hun ved sin åpenbaring lovet de tre småbarn i Fatima.

Det blir et fredsmøte som er helt enestående i sitt slag. N.K.K.F.s styre skulle derfor ønske at der var noen norske unge piker som hadde råd og anledning til en sådan pilgrimsferd. Riktignok har enda ingen ungdomsorganisasjon av våre unge piker sluttet seg til l'Action Catholique, ungdomsorganisasjonen i den internasjonale katolske kvinnelige, hvortil N.K.K.F. hører. Og det er et vilkår for å kunne bli med. Men om der er noen unge piker som har interesse for katolsk aksjon og ellers har anledning til å bli med, håper vi at de vil få adgang, da det her tilbyr seg en glimrende anledning til å gjøre seg kjent med A.C.s medlemmer og arbeid i de forskjellige av Europas og andre verdensdeler land.

Henvendelse må skje snarest til frk. Ragnhild Foss, Camilla Colletts vei 9 V, Oslo, hvor nærmere opplysninger kan fås.

Minnesmerke over falne katolikker

Innsamlingsliste:

Alfred Taxt	kr.	50.00
F. A.	»	10.00
U. H.	»	20.00
C. M.	»	100.00
Frk. L. Bachke	»	25.00

kr. 205.00

Tidligere innkommet » 6497.40

I alt kr. 6702.40

Hec hjemme - -

Oslo. St. Olavslaget avholdt generalforsamling 9. febr. Det var godt framme. Arsberetning og regnskap ble lest opp og godkjent. Styret har bestått av: hr. Alfred Taxt, formann, hr. Øivind Olafsen, v.frmann — frk. S. Siggerud, sekretær — hr. Storheim, kasserer — fru Sinding og frk. Rydberg samt som suppleanter frk. Duschek og hr. T. Taxt. Revisor frk. M. Müller. På en ekstraordinær generalforsamling ble det — etter det gamle styres eget ønske valgt nytt styre, hvis formann ble hr. Kr. Tangstad. Ved siste generalforsamling ble hr. Tangstad gjenvalgt med en stemmes overvekt over for frk. Martha Østensvig. Det var stor

spenning under stemmeopptellingen og stor skuffelse blant de kvinnelige medlemmer mens de mannlige var meget tilfredse. De øvrige styremedlemmer ble *dr. Greve*, viseformann — frk. *Siggerud*, kasserer — frk. *Bertol*, sekretær — og frk. *R. Ellefsen*, som dog helst ville stå som suppleant da hun i nær framtid reiser fra Oslo. Suppleanter ble frk. *M. Østensvig* og frk. *Annie Eriksen*. Som revisor gjenvalgtes frk. *Marie Müller*. Det ble også valgt representanter til centralstyret og landsmøtet. Hr. *Fabian foreslo* at de forskjellige lags formenn skulle representere sine respektive lag, da de jo burde kjenne best til lagets anliggender, hvilket forsamlingen var enig i. Til landsmøtet i pinsen valgtes følgende representanter: fru *Bonnevie*, frk. *Østensvig*, frk. *Marie Müller* og hr. *André Bongard*. Etter endt valg ble ordet gitt fritt og det viste seg at det blant de tilstedeværende hersket en upåklagelig interesse for laget så diskusjonens bølger gikk til tider nok så høyt. Et hyggelig selskapeleg samvær sluttet kvelden.

Sekretæren.

— — og decute

BAYERN, WÜRTEMBERG OG HESSEN HAR I SIN NYE FORFATNING av desember 1946 regulert forholdet mellom stat og kirke i overensstemmelse med Weimarrepublikkens slik at de nå er skilt fra hverandre. En statskirke

eksisterer ikke lengre, men stat og kirke skal etter evne støtte hverandre. Hele forfatningen er i øvrig gjennomtrengt av kristelige tanker som kommer til uttrykk flere steder — således framheves det at søndagen ikke bare skal være en hviledag men også tjene til sjelens oppbyggelse. I alle skoler — også ungdomsskolene — skal det gis undervisning i religion — bare hvis elevens foresatte uttrykkelig forlanger det skal denne kunne bli fritatt for å delta i disse timer. Er eleven over 18 år er det den selv som avgjør det.

I NOTRE-DAMEKIRKEN VIL FASTEPREKNENE — de berømte «Conférences» — i år bli holdt av pèrè Michal Riquet. Å holde disse Conférences er en av de betydningsfulleste oppgaver som en predikant kan få — de har århundregammel ry og betros bare de største talebegavelser blant den franske geistlighet. Pèrè Riquet er til samme tid en meget kjent skribent som særlig har satt seg som mål å bekjempe *hatet*. Under krigen gjorde han en stor innsats, ble fengslet av tyskerne og sendt til den beryktede konsentrasjonsleir Dachau hvor han var til stor støtte og trøst for sine medfanger. Han er 48 år gammel og gjorde i øvrig den første verdenskrig med som soldat før han i 1920 trådte inn hos jesuittene. Han vil nå bare gjenreisning gjennom kjærlighet og han har som hovedtema for konferensene satt kjærlighetens kraft mot pengenes makt.

Fastemandat for året 1947.

- I. Da forholdene fremdeles ikke er helt normale, mener vi også i år å måtte dispensere fra fastebudet, unntatt askeonsdag og langfredag.
- II. Abstinensbudet blir derimot gjort gjeldende igjen, dvs. at alle som har fylt syv år må avholde seg fra kjøttmat på alle årets fredager, askeonsdag, imbredagene og vigiliedagene for pinse (24. mai), Marias opptagelsesfest (14. august) og jul (24. desember). Men fredag 31. oktober, bededagen, blir alle dispensert, likeså julaften fra kl. 12 av.
- III. Fritatt for abstinensbudet, unntatt askeonsdag og langfredag, blir 1) de som pleier å få sin mat på spisesteder utenfor hjemmet, 2) innbudte gjester hos ikke katolikker, 3) medlemmer og tjenere av en husstand der vert eller vertinne ikke er katolikker, 4) syke og rekonvalesenter, 5) de som er på reise.
- IV. Alle sokneprester har myndighet til av viktige grunner å dispensere enkelte troende fra abstinensbudet, og alle skriftefedre meddeles hermed samme myndighet.
- V. Trass i dispensen fra fastebudet må fastetidens ånd likevel holdes levende hos alle. Derfor anmodes alle inntrengende om i fastetiden minst én gang om uken å be den smertefulle rosekrans og én gang om uken å be korsveien i kirken, enten privat eller ved å overvære den offentlige korsveiandakt om fredagen. Likeså skal alle som er i stand til det, i fastetiden legge en almisse, avpasset etter deres økonomiske forhold, i de bøsse som i dette øyemed skal settes opp i alle kirker og offentlige kapeller med påskrift: «Fastealmisser». Disse fastealmisser skal nyttes til beste for våre kirkelige institusjoner. Den som ikke er i stand til å gi en slik almisse, skal be den smertefulle rosekrans søndagene i fastetiden for Kirkens anliggender.
- VI. I de såkalte lukkede tider, d. e. fra og med askeonsdag til og med første påskedag og fra og med første advents-søndag til og med julefesten, må det ikke holdes høytidelige brylluper. I selve faste- og adventstiden skal de troende avholde seg fra dans og andre støyende offentlige forlystelser.
- VII. Tiden til å oppfylle Kirkens bud om påskeskommunionen fastsettes til tiden fra Pasjonssøndag til og med Tre-enighetsfest.

Gitt i Oslo den 21. januar 1947.

† **Jacob Mangers,**
Apostolisk vikar,
biskop av Selja.

Dette fastemandat skal leses opp i alle kirker og offentlige kapeller søndag Quinquagesima, både i ottemessen og i høg-messen.

Spesialforretning i

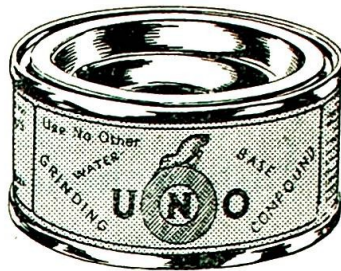
HOSPITALUTSTYR

Tekstilvarer og sengeutstyr for sykehus

SØSTERUTSTYR

Kjoler — forklær etc.
De gamle gode kvaliteter begynner nu å komme igjen.

SVERRE W. MONSEN
BERGEN

**Beste
og hurtigste
slipemiddel
for lager og
ventiler**

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Kongensgt. 17, Oslo.

Etabl. 1896.

Telf. 42 50 85 - 42 52 23

St. Olavs Forlag

Akersveien 5 I

Pater Boers: «Katolsk praksis». Kr. 7,00.

Fåes også hos Cammermeyer og Concentra, Akersgt. 61.

Pater Lutz: «Kjenn din religion» Kr. 6,00.

Tidligere utkommet:

Pastor Sund: «Nærmere Gud». Kr. 1,50.

Pater Leo van Eekeren: «Det kristelige ekteskap og cølibat.» Kr. 1,00.

«Bønnebok for katolske kristne.» Kr. 7,50.

Pater Thorn: «Kristen enhet.» Kr. 1,00.

Pater Dr. J. van der Burg: «Det katolske trosprinsipp sammenliknet med det protestantiske.» Kr. 2,50.

«Det bibelske Skriftemål.» Kr. 1,00.

Dessuten flere opplysende brosjyrer, samt katolske skolebøker.

Stadig mer etterspurt er
Pater Boers' bok:
KATOLSK PRAKSIS
Kr. 7,00

Ny bok!

Pavedømmet

av Pastor J. v. d. Burg

Kr. 5,60

Stemmebruk, Oplesning

Behandling av talefeil

ADELAIDE JØRGENSEN

Telf. 46 23 73. — Jac. Aallsgt. 16 III

T. S. Jacobsen Begravelsesbyrå

Ullevålsvn. 1

Telf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 55 85 50 - 69 43 72

20 forskjellige vakre

prospektkort fra «Liturgisk Utstilling i Oslo 1946»,
fåes kjøpt i St. Olavs eksp., Akersvn. 5 I, Oslo.
Pr. stk. 40 øre.

Katolske bøker.

Pascal: Tanker — oversatt av Pater Lutz. Ib. kr. 21.80.

Danske bøker — Chesterton: Mørk Middelalder. Kr. 10.39.

Karl Adam: Katolicismens inderste Væsen. 10.39.

Hünemann: De bannlystes Præst. 8.15.

M. Lekeux: Maggy. 6.98.

Martindale, S. J.: Pier Giorgio Frassatti. 8.15.

Katharina Emmerichs Visioner. 7.88.

Biskop Suhr: Moderkirken. 0.98.

Fonseca: Maria-Åpenbaringen i Fatima. 4.65.

Pavestolen og Arbeidsspørsmålet. 3.38.

Guardini: Vor Herre og Frelsers Korsvej. Ib. 1.92.

Da de var unge — Træk fra Helgeners Barndom. Ib. 2.56.

Alterlys kan nå levers med 25 % Bievoks.
«C O N C E N T R A», Akersgaten 61.

N.B. Danske bøker has stadig på lager.

Erindringsliste:

Oslo katolske menighetpleies kontor.

Åpent fra kl. 11—13 torsdag,
fredag og lørdag.

St. Elisabethkongregasjonen av St. Olav, Oslo

Felleskommunion søndag 2. mars.
Møte tirsdag 4. mars kl. 19.30 i
St. Josephs kapell, og deretter sel-
skapelig samvær i klubblokalet.

Mariakongregasjonen Oslo

Selskapelig møte søndag den 23.
februar etter andakten. Foredrag
av pastor I. Hansteen Knudsen.

Onsdag 5. mars møte i St. Jo-
sephs kapell kl. 20.

Styremøte hos preses kl. 18.45.
Felleskommunion påfølgende søndag
den 9. mars i St. Josephs kapell.

Ting som er etterglemt

i St. Olavs kirke i Oslo kan avhentes
i St. Olavs ekspedisjon, Akersv. 5 I.

ST. OLAV

KATOLSK UKEBLAD

REDAKTØR:

E. DITHMER-VANBERG

REDAKSJON OG EKSPEDISJON:

Akersvegen 5 I. Telefon 42 37 43.

ST. OLAVS EKSP. OG FORLAG:

Kl. 10—15, unntatt onsdag.

Utbetalinger kun tirsd. kl. 13—14.

ABONNEMENTSPRIS: kr. 2,50 pr.

kvartal, for utlandet + avisporto.

ABONNEMENT tegnes i ekspedi-

sjonen og på ethvert postkontor.

ANNONSER må være innsendt in-

nen søndag aften.

MANUSKRIPTER må være inn-

sendt innen fredag aften.

Fasteprekener over Jesu lidelse

i St. Olavs Kirke i aftenandakten kl. 7

(St. Josefs Institutt)

av franciskanerpater Hanssen.

Søndag 23. februar: «Skje Din vilje.»

Selvovertvinning og bønn.

Søndag 2. mars: Kristus for Annas og Kaifas.

Menneskelig oppsyn.

Søndag 9. mars: For Pilatus.

Sannferdighet.

Søndag 16. mars: Atter for Pilatus.

Kampen mot seg selv.

Søndag 23. mars: Han dømte Ham til døden.

Syndens slaktoffer.

Søndag 30. mars: «Det er fullbrakt.»

Han seiret ved sitt kors.

St. Dominikus Kirke, Neuberggt. 15

Fasteprekener av pater A. J. Lutz hver mandag kl. 20.

Samfunnets åndelige struktur.

24. februar: Samfunnet og det enkelte menneske.

3. mars: Demokrati og diktatur.

10. mars: Kommunisme og kristendom.

17. mars: «Mann og kvinne skapte Han dem.»

24. mars: Er religion en privatsak?

Conférences françaises par le Père Le Breton chaque mardi de
carême à 20 heures. — 25 février: Les pouvoirs spirituels des
baptisés. — 4 mars: L'évêque, image du Christ. — 11 mars:
L'Eglise de Dieu. — 18 mars: Vie réparatrice et communion
des Saints. — 25. mars: Le sacrifice éternel du Christ dans
son Eglise.

Fasteprekener i St. Halvard Kirke

ved pater Joh. Rommelse S. M.

Hver søndag under høymessen kl. 10.30.

2. mars: «Så har Gud elsket verden.» Joh. 3, 15.

9. mars: «Jeg vil ikke synderens død, men at han omvende
seg og leve.» Ez. 33, 11.

16. mars: «Jeg er kommet for at de skal ha liv.» Joh. 10, 10.

23. mars: «Ved hans sår er de blitt lægt.» 1. Petr. 2, 24.

30. mars: «Måtte ikke Kristus lide dette.» Luk. 24, 26.

Langfredag, 4. april: «Se Guds lam som tar bort verdens
synd.» Joh. 1, 29.